

RÁOLVASÓ

(Pák Diánának)

*Izzik az üszke
Ős lobogásnak
Zárt soraidban
Megbabonáztak
Szétkeni vásznán
Álmod az ének
Szent születése
Benned a szépnek*

*Fürdik az ajkad
Dús kegyelembé
Varázsigéd most
Zúg a fülembé
Hullik a könnye
Égi világnak
Bárhova mégy is
Itt hazavárnak*

A FOGOLY

Figyelj, szörnyen lusta voltál, ezt be kell látnod. Ehhez a hitnek semmi köze. A fogoly létezik, ezt te is tudod, és a szerencsétlen etetése helyett inkább kételkedni kezdted abban, hogy ott van a padlódeszkák alatt. Karácsonykor rágcshatott pár túlevelet, de ennyivel még egy hadifogoly sem élte túl. Miattad kell huszonhárom éve kiszáradt bogártetemeken élnie.

...Kegyetlen vagy. És még te panaszkodszt, hogy kevés a fény?! Addig örülj, amíg sötét van, mert a sötétségnél demokratikusabb intézményt nem találsz. A fényben majd te magad kerülsz napvilágra, a hunyorgó szemek mérlegére.

Menj el a foglyod családjához, és mondd nekik, hogy meghalt a fiuk. Vietnámban van a szülőháza, a legvadabb dzsungelokban, ahol a nappalokat az éjszakákkal félelem köti össze. Vidd el a hírt, hazudj nekik, mert a valóság ma is vérfagyasztó neurózis. Aztán meghívják vacsorára, te pedig ülj le az asztalukhoz és egyél. Edd meg a rizst és a kígyó ízletes húsát, egyél meg mindent, amit ő is ehetne, ha máskor és másként született volna. Ha eleget zabáltál, akkor hazatérhetsz.

Lásd, minden meg van írva. Nyugodt lehetsz. Nem ez az első, és nem is az utolsó álom, ami egy kicsit analizál. Ezért most ébredj fel. Nyisd ki a szemed és szegezd a padlódeszkák közt beszűrődő fényre. Hidd el végre, létezik a fogoly.

ÉN

...bevallom, lesújtó, de a továbbiakra nézve meghatározó hatással volt rám, hogy láttam mások nyomorát, vagy elfuserált életét. Ez nem mentegőzés, mert most csak magamra gondolok. Ha nem is vagyok kibékülve, de tisztában vagyok magammal. A szülői ház, mint egy burok védett engem mindentől. Hagyott alkotni, amiért hálás is vagyok, de a városig kellett eljutnom, hogy tudatosuljon bennem: a világot nem csak a nevetés görgeti. Addig nem hittem volna, hogy a szép és kedves gyerekek élete pocsék is lehet. Igazságtalan, gondoltam, de megoldást nem találtam. Ezzel az igazságtalansággal pedig addig éltem együtt, míg sajátos „megoldásom” is ésszerűtlen, önző és kegyetlen lett, ami értelemszerűen az én vesztetemet is okozta. Talán rosszkor voltam rossz helyen.

TE

...más vagy, mint én. Te a valóság talaján két biztos lábbal álltál, és nagyon sajnálom, hogy tetteimmel mégis elgáncsoltalak. Mikor megtapasztaltam, hogy minden pokoli vágyamat reménytelenségbe tudom burkolni, és minden nyomasztó festményemben én vagyok a sarokba szorult sötétség, akkor jöttél te.

És csak most jöttem rá: nem a személyiséged, nem lelked finomságai, nem saját magad voltál vágyaim tárgya. Engem a nemvárt nőiség özöne ejtett rabul, amit – szerencsétlenségedre – éppen te testesítettél meg. Így hát magadat ne hibáztasd, és gondoldj arra, hogy szükségszerűen történt minden. Ha úgy könnyebb, betegnek is nevezhetsz, mikor felőlem kérdeznék.

Ő

...sokkal jobban érdekelt mindig, mint bárki más valaha is. Néhány osztálytársával jött hozzám a festő szakkörre, és mikor először megláttam az arcát, már tudtam, hogy álmodni fogok vele. Csak álltam, ő pedig a nyakamra lehelt, majd az államba mélyesztette fehér kis fogait. Rendkívüli harcban önmagammal, de visszautasítottam. Azon a reggelen megfogadtam, hogy nem mérlegelek, mindig csak a tiszta tekintetét keresem. És attól kezdve ez a kis félárva állandóan izgatott. A szobájában látott pentagram és a sok furcsa kellék nem ijesztett meg. Inkább távoli, de különségében rokon léleknek éreztem őt általuk. Persze elkerülhetetlen volt a lebukás. Most már belátom, az ő sorsát is megpecsételtem felelőtlenségemmel. Egyszer azt találtam mondani neki, hogy az anyja valahol odafönt várja őt. Így lett az én áldozatom.